

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0490 van 15 juli 2014
in de zaak 1011/0689/A/8/0608

In zake: de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Yeliz KARACA
kantoor houdende 3581 Beverlo, Laarbemdeweg 12
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
de heer [REDACTED]

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 16 maart 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 16 februari 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Peer van 22 november 2010 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de afbraak van een winkelpand en de bouw van een winkelpand met twee appartementen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED], en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel aan de tweede kamer werd toegewezen, werd op 26 mei 2014 aan de achtste kamer toegewezen.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 17 juni 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en haar advocaat Yeliz KARCA en de heer [REDACTED] die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 14 september 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Peer een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een winkelpand met twee appartementen na afbraak van het bestaande winkelpand.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Neerpelt-Bree', vastgesteld bij koninklijk besluit van 22 maart 1978, in woongebied gelegen.

Het perceel is ook gelegen binnen de grenzen van het bij ministerieel besluit van 30 juni 1997 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg 'Statieplein'. Het ligt gedeeltelijk in de zone voor wonen, gedeeltelijk in de zone voor koeren en hovingen en gedeeltelijk in de zone voor aanhorigheden. Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling en evenmin in een gebied waarvoor een ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Over de aanvraag wordt er geen openbaar onderzoek gehouden.

De brandweer van Bree brengt op 25 oktober 2010 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Peer weigert op 22 november 2010 de gevraagde stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. De relevante motivering luidt als volgt:

“ ...

Overwegende dat het perceel gelegen is binnen het bijzonder plan van aanleg “[REDACTED]”; dat het hoofdgebouw ligt binnen een zone voor halfopen en gesloten bebouwing met overdruk “zone voor winkels en wonen”; dat de voorziene berging gelegen is binnen de zone voor aanhorigheden; dat de parkeerplaatsen worden voorzien binnen de zone voor koeren en hovingen;

Overwegende dat de rechtergevel aansluit bij de bestaande woning op het naastliggende perceel; dat aldus gesloten bebouwing ontstaat; dat de linkergevel wordt afgewerkt als wachtgevel;

Overwegende dat de gebouwen worden ingeplant conform de vigerende

planvoorschriften; dat de bestemming, de afmetingen en de gebruikte materialen tevens overeenkomen met deze voorschriften;

Overwegende dat de bewoonbare oppervlakte van de beide appartementen 84 m² bedraagt; dat bij app. 1 een noordelijk georiënteerd terras van 9,5 m² wordt voorzien; dat dit terras uitkijk geeft op het platte dak van de berging en op de geparkeerde auto's; dat bij app. 2 aan de voorgevel (zuiden) een terras wordt voorzien van 7m²; dat er geen bijkomende buitenruimte voorhanden is;

Overwegende dat de leefruimte van app. 2 een breedte heeft van slechts 3,67 m; dat de berging van dit app. slechts een opp. heeft van 2,8 m²;

Overwegende dat er geen architecturale samenhang is in de voorgevel; dat de houten poort niet strookt met de architectuur van de rest van het gebouw;

Overwegende dat 4 autostaanplaatsen worden voorzien aan de achterzijde van het perceel; dat het aantal voldoet aan de minimumnormen van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening mbt autostaanplaatsen; dat deze parkeerplaatsen echter achter elkaar zijn gelegen; dat leveringen via het keldergat bij de achterliggende berging onmogelijk zijn als er auto's geparkeerd staan; dat de auto's enkel het terrein kunnen verlaten door achterwaarts te rijden; dat dit de verkeersveiligheid aantast van de bewoners (ingang linkergevel) en de gebruikers van het voorliggende openbaar domein;

Overwegende dat de plannen werden ondertekend voor akkoord door de eigenaars van de aangrenzende percelen;

Overwegende het ongunstig advies van de Brandweer van Bree;

...

De verzoekende partij tekent tegen die beslissing op 10 december 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 27 januari 2011 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 1 februari 2011 beslist de verwerende partij op 16 februari om het beroep niet in te willigen en de gevraagde stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

...

Overwegende dat het perceel volgens het goedgekeurd gewestplan gelegen is binnen een woongebied welke overeenkomstig artikel 5 § 1.0 van het KB van 28 december 1972 zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze takken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

Overwegende dat voor het perceel tevens de volgende voorschriften van het BPA "Statieplein" gelden :

- artikel 8 zone voor wonen:

- o woongelegenheden (minimum 50% van de totale vloeroppervlakte per perceel). Handel als nevenfunctie is toegelaten.*
- o garagepoorten en overdekte autostaanplaatsen in het voorgevelgebied zijn slechts toegestaan wanneer zij esthetisch verantwoord zijn.*
- o halfopen en gesloten bebouwing*

- zone 2z: 2 volwaardige bouwlagen verplicht
- hoogte kroonlijst van 5,70m tot 6,50m
- maximum diepte verdieping 12m
- hellend dak 30 tot 40°
- artikel 12: zone voor koeren en hovingen
 - het oprichten van bijgebouwen is toegelaten
 - maximum oppervlakte 50m²
- artikel 11: zone voor aanhorigheden

Overwegende dat het voorliggende project geen omvangrijke oppervlakte heeft en niet ligt in een overstromingsgevoelig gebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat in het kader van de watertoets het schadelijk effect beperkt is; dat enkel door de toename van de verharde oppervlakte de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk wordt beperkt;

Overwegende dat de stedenbouwkundige verordening inzake regenwater niet van toepassing is gelet op de beperkte oppervlakte van het perceel;

Overwegende dat er geen openbaar onderzoek vereist is gezien de ligging binnen het BPA;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen 8 juli 2009 een gemeentelijke verordening inzake parkeerplaatsen en bergingen goedkeurde; dat per woongelegenhed 1,5 parkeerruimtes/garages dient voorzien te worden. (af te ronden naar boven); dat voor winkels 1 autostandplaats per 100m² vereist is; dat de parkings in volle eigendom dienen te zijn, op het perceel zelf of binnen een straal van 200 m²; dat indien niet voldaan kan worden aan de verordening, ontheffing kan worden verleend door het college van burgemeester en schepenen;

Overwegende dat de voorgestelde verdichting ter plaatse aanvaardbaar is; dat de breedte van 3,67m de leefbaarheid van het appartement niet in het gedrang brengt; dat dit voldoende ruim is, met nog 3 slaapkamers onder het dak; dat één van deze slaapkamers ook dienst kan doen als berging; dat daarnaast in de kelder ook nog berging voor ieder appartement is voorzien;

Overwegende dat de houten poort terugliggend, halverwege de doorrit, te plaatsen is en daardoor geen directe impact in de voorgevel heeft; dat de poort hierdoor wel ruimtelijk aanvaardbaar is;

Overwegende dat conform de verordening op het perceel (of in de omgeving) minstens 4 (3 + 1) autostandplaatsen dienen voorzien te worden; dat op het perceel zelf onvoldoende ruimte beschikbaar is om deze parkings op een degelijke manier te organiseren; dat het achter elkaar liggen van 2 parkeerplaatsen een probleem vormt; dat 1 van de 4 parkings dient voorbehouden voor de handelsruimte en daardoor goed bereikbaar dient te zijn;

Overwegende dat de manoeuvreerruimte op het perceel beperkt is; dat er alleen achteruit kan uit gereden worden hetgeen voor onveilige situaties zorgt; dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de gemeentelijke verordening op parkeerplaatsen van 8 juli 2009; dat er geen ontheffing werd verleend door het CBS; dat verder de zone voor koeren en hovingen volledig wordt ingenomen door parking,

hetgeen niet de bedoeling is;

Overwegende dat het standpunt van het college van burgemeester en schepenen dient bijgetreden te worden voor wat betreft de aanleg van de parkeerplaatsen;

Overwegende dat het beroep niet kan worden ingewilligd; dat geen stedenbouwkundige vergunning kan verleend worden;

...”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat de tijdigheid van het beroep betreft

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij de bestreden beslissing met een aangetekende brief van 18 februari 2011 aan de verzoekende partij heeft betekend. Het verzoekschrift is met een aangetekende brief van 16 maart 2011 ingediend.

Daaruit volgt dat het beroep binnen de door artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO bepaalde vervaltermijn van dertig dagen is ingediend.

B. Ontvankelijkheid wat het belang van de verzoekende partij betreft

De verzoekende partij beschikt als aanvrager op grond van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO over het rechtens vereiste belang bij haar beroep.

C. Ontvankelijkheid wat het voorwerp van het beroep betreft

De verzoekende partij vordert, naast de vernietiging van de bestreden beslissing, dat de Raad voor recht zegt ‘*dat de bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Peer dd. 22 november 2010 vernietigd wordt en opnieuw rechtdoende (...) dat de vergunning wordt toegekend voor het afbreken van een bestaand winkelpand en het bouwen van een winkelpand met twee appartementen (...)*’.

Zoals blijkt uit artikel 4.8.1, tweede lid en artikel 4.8.3, §1 VCRO spreekt de Raad zich als administratief rechtscollege uit over beroepen tot vernietiging van onder meer vergunningsbeslissingen, dat wil zeggen in laatste administratieve aanleg genomen uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen betreffende de afgifte of de weigering van een vergunning. Is de bij hem bestreden beslissing onregelmatig, dan spreekt de Raad de vernietiging daarvan uit.

De Raad is geen orgaan van actief bestuur dat zich in de plaats van de verwerende partij mag stellen om zich opnieuw over de aanvraag van de verzoekende partij uit te spreken. Als de bestreden beslissing wordt vernietigd, wordt de rechtsplicht van de verwerende partij gereactiveerd om zich over het bij haar ingestelde administratief beroep uit te spreken. Het is dan ook uitgesloten dat de Raad ‘voor recht’ zou zeggen dat de aanvraag wordt ingewilligd en de vergunning wordt afgegeven.

Evenmin kan de verzoeker op ontvankelijke wijze de vernietiging van de in eerste administratieve aanleg genomen weigeringsbeslissing van 22 november 2010 vorderen. De bevoegdheid van de Raad beperkt zich tot in laatste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissingen.

Het verzoekschrift is maar ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing vordert.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

In een enig middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 1.1.4 en artikel 4.4.12 VCRO, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij voert het volgende aan:

“ ...

Het middel is gebaseerd op de schending van art. 1.1.4 en 4.4.12 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en op de schending van art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel;

Art. 1.1.4. *De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.*

Art. 4.4.12. *In alle bestemmingsgebieden geldt dat de vigerende bestemmingsvoorschriften op zichzelf geen weigeringsgrond vormen bij de beoordeling van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een bestaande zonevreemde woning, op voorwaarde dat het aantal woongelegenheden beperkt blijft tot het bestaande aantal.*

Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de gemeentelijke verordening op parkeerplaatsen van 8 juli 2009 en dat er geen ontheffing werd verleend door het college van burgemeester en schepenen en dat verder de zone voor koeren en hovingen volledig wordt ingenomen door parking, hetgeen niet de bedoeling zou zijn, terwijl nochtans de dichtheid en de woonkwaliteit van het project geëvalueerd en positief geadviseerd werden en het project voorziet in vier parkeerplaatsen in de zone voor koeren en hovingen die moeilijk bruikbaar zijn en die zogenaamd voor onveilige situaties zouden kunnen zorgen en terwijl het niet mogelijk is te voldoen aan alle voorwaarden van de parkeerverordening, gelet op het feit dat toen het BPA werd opgesteld in 1997 er nog geen sprake was van

enige parkeerverordening;

TOELICHTING BIJ HET MIDDEL

Het is komen vast te staan dat het voorgestelde project aan alle wettelijke reglementaire voorschriften voldoet.

Uit de beslissing van de deputatie blijkt dat de inplanting van het project op deze plaats vanuit ruimtelijk en stedenbouwkundig oogpunt aanvaardbaar is en dat de dichtheid en de woonkwaliteit van het project geëvalueerd werden en positief geadviseerd werden.

Het project voorziet in vier parkeerplaatsen in de zone voor koeren en hovingen die moeilijk bruikbaar zouden zijn en voor onveilige situaties zouden kunnen zorgen, aldus de bestreden beslissing.

Het is evenwel zo dat de bouwheer wil investeren in de beeldkwaliteit van het stadsbeeld door het aanpakken van een te lang bestaande stadskanker.

Het BPA in kwestie dateert van 1997 en op dat ogenblik was er geen sprake van enige parkeerverordening.

Er is duidelijk voldaan aan alle voorwaarden van het BPA, waarbij het niet mogelijk is te voldoen aan de reglementering van de parkeerverordening.

Het terrein laat niet toe dat een ondergrondse parking wordt georganiseerd of gerealiseerd.

Uit een simulatie blijkt dat er op het terrein plaats is voor minimaal twee volwaardige parkeerplaatsen, waarbij op het terrein gekeerd kan worden zodat er ook vooruit gereden kan worden, waardoor geen onveilige situatie kan ontstaan.

Het is nergens aangetoond in de bestreden beslissing, noch in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen, dat achterwaarts zou moeten gereden worden om het pand te verlaten.

Daarenboven is er een grote openbare parking aanwezig, waardoor er nog steeds ruimte voldoende is om te parkeren en er alleszins geen wildparkeren kan ontstaan.

Er wordt op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing gemotiveerd aan de hand van duidelijke juridische argumenten die gebaseerd zijn op feitelijke gegevens op welke grond het college van burgemeester en schepenen tot haar conclusie is gekomen.

De materiële motiveringsplicht is een beginsel van behoorlijk bestuur en betekent dat beslissingen gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn. De materiële motiveringsplicht impliceert dat de motieven kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief kunnen dragen en verantwoorden. Wat de kenbaarheid betreft volstaat het in het kader van de materiële motiveringsplicht dat deze motieven terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Verzoeker beroept zich verder op volgende rechtspraak en rechtsleer:

De motiveringsplicht houdt ook in dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de

beslissing ten grondslag liggen in de beslissing zelf moeten terug te vinden zijn.

Een administratieve beslissing dient ook te voldoen aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Met deze wet wordt de van oudsher bestaande materiële motiveringsplicht van het bestuur aangevuld met een formele motiveringsplicht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing genomen werd.

Artikel 3 van de wet schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens moet, naar luid van hetzelfde artikel, de motivering “afdoende” zijn. De term afdoende vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De raad van state heeft aanvaard dat ook een indirecte vorm van motivering kan worden toegepast doordat men in de motivering naar andere stukken verwijst. Dit kan echter enkel wanneer cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht hetzij voor de beslissing is genomen, hetzij samen met de eindbeslissing;*
- het stuk waarnaar verwezen wordt moet zelf afdoende gemotiveerd zijn*
- de voorstellen of adviezen moeten worden bijgetreden in de uiteindelijke beslissing*
- er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (...)*

Wordt het advies niet gevolgd of bestaan er tegenstrijdige adviezen, dan maakt een loutere verwijzing naar een advies geen uitdrukkelijke motivering uit. Uit de bestuurshandeling moet dan duidelijk de redenen blijken waarom het advies niet werd gevolgd (...)

Het is duidelijk dat de motivering “afdoende” moet zijn. De term afdoende vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Dit impliceert dat de motieven, die kenbaar moeten worden gemaakt, moeten beantwoorden aan de realiteit, en draagkrachtig zijn, m.a.w. de beslissing effectief verantwoorden (...).

De raad van state heeft in dit verband geoordeeld dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte moeten aanwezig zijn, doch die daarenboven pertinent moeten zijn, en de beslissing verantwoorden (R.v.St. VAN BLADEL, nr. 37.043, 22 mei 1991). Uw Raad heeft trouwens steeds voorgehouden dat een beslissing moet steunen op feiten (R.v.St., BAETENS, nr. 9429, 5 juni 1962), die bovendien juist moeten zijn (R.v. St., Cs PECRIAUX, nr 5606, 12 april 1957).

Het fundamentele beginsel van de motiveringsplicht eist daarenboven dat het besluit een

antwoord bevat van de in beroep naar voren gebrachte argumenten. Hoewel dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State niet impliceert dat op elk individueel bezwaar wordt geantwoord, toch moet de beslissing de redenen doen kennen die haar verantwoorden, en waaruit kan worden afgeleid o.m. waarom de in beroep verdedigde stellingen niet werden aangenomen.

De raad van state heeft reeds in meerdere arresten gesteld dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht erin gelegen is dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, ondermeer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Het is noodzakelijk doch voldoende dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden (zie oa R.v.St. BVBA GEBROEDERS DEVADDER, nr. 53.754, 15 juni 1995, R.v.St.; LOONTJENS, nr. 53.664, 12 juni 1995; R.v.St., LOMBAERT en Cons., nr. 60.146, 13 juni 1996)

Dat zulks betekent dat de motieven van de beslissing zelf tot uitdrukking dienen te worden gebracht aangezien uit de rechtspraak van de Raad van State valt af te leiden dat een formele motivering van een bestuurshandeling vereist is ondermeer als het een bestuurshandeling betreft met een quasi-jurisdictioneel karakter (R.v.St., STEEMAN, nr. 20.538 van 22 juli 1980; R.v.St., SPAEPEN, nr. 20.539 van 22 juli 1980).

Al te gemakkelijke of oppervlakkige motiveringen (R.v.St., N.V. DE BRUYN, nr. 59.846, 4 juni 1996), algemene beschouwingen (R.v.St., nr. 48.186, DE BUS en DUCHATELET, 23 juni 1994) of een nietszeggende cliché-matige weerlegging van omstandige gedetailleerde juridische kritiek (R.v.St., nr. 49.460, UNION MINIERE, 13 oktober 1996) voldoen niet aan de motiveringsverplichting.

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering vallen niet samen met een “afdoende” motivering (...).

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn met het belang van de genomen beslissing, ze moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt en ze moet de beslissing verantwoorden.

Wanneer de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt, met name wanneer het bestuur de vrijheid heeft om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze heeft tussen verschillende mogelijke beslissingen dan moet het bestuur zijn keuze verplicht verantwoorden en moeten precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (...).

De motieven van de overheidsbeslissing moeten duidelijk, logisch en consistent zijn, aanvaardbaar zijn met het oog op recht, de feiten en het beleid. Een motivering van een besluit waarbij aan het bestuur beleidsvrijheid gelaten wordt kan enkel als draagkrachtig worden aanvaard zo daarbij aangeknoopt wordt bij een beleid. De motivering wordt derhalve aan het beleid getoetst dat vaak is neergelegd in richtlijnen en beleidsregels (...).

Een stedenbouwkundige vergunning moet het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar overnemen conform artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

Deze verplichting ontslaat het college van burgemeester en schepenen er echter niet van

zelf de zaak te onderzoeken en in de beslissing de eigen motieven tot het verlenen of het weigeren van een vergunning te vermelden, te meer daar het college de plaatselijke situatie zoveel beter kent dan de gemachtigde ambtenaar. Wanneer de beslissing zich enkel beperkt tot het overnemen van het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar en geen eigen motieven bevat, is de formele motiveringsplicht duidelijk geschonden (...).

Bovendien heeft de Raad van State inzake bouw- en verkavelingsvergunningen meermaals de algemene regels herhaald dat de beslissing de juridische en feitelijke gegevens dient te vermelden waarop zij steunt en dat enkel met deze feitelijke gegevens rekening kan worden gehouden (R.v.St., SERGEANT, nr. 45.835, 27 januari 1994; R.v.St., COCHE, nr. 70.399, 17 december 1997).

De motivering waarom iets stedenbouwkundig verenigbaar is met een bepaalde omgeving of de goede plaatselijke aanleg niet verstoort, is immers per definitie een beoordeling in feite en de Raad van State moet al de feitelijke gegevens die de beslissing kunnen verantwoorden hierin aantreffen. Stijlformules zijn dan ook uit den boze (...).

In ieder geval kan in voorliggend geval zonder enige twijfel gesteld worden dat de precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven noch uitdrukkelijk noch nauwkeurig worden vermeld maar duidelijk afwezig zijn.

*Het bestreden besluit schendt dan ook de motiveringsplicht.
...*

2.

De verwerende partij repliceert als volgt:

“ ...

In een eerste onderdeel werpt verzoeker op dat de aanvraag aan alle wettelijke en reglementaire voorschriften zou voldoen. Er zou voldaan zijn aan de voorwaarden van het BPA. Het BPA dateert van 1997. Op dat ogenblik was er geen sprake van enige parkeerverordening. Het zou niet mogelijk zijn om te voldoen aan de reglementering van de parkeerverordening. Het terrein laat niet toe dat een ondergrondse parking wordt gerealiseerd. Op het terrein is plaats voor twee parkeerplaatsen die toelaten om om te keren en voorwaarts het terrein te verlaten. Er zou nergens in de beslissing van ons college zijn aangetoond dat achterwaarts moet worden gereden om het pand te verlaten. Er zou nog een grote openbare parking aanwezig zijn waardoor er geen wildparkeren zou ontstaan.

In een tweede onderdeel werpt verzoeker op dat er geen juridische argumenten gebaseerd op feitelijke gegevens zijn op grond waarvan het college van burgemeester en schepenen tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker verwijst vervolgens naar regelgeving, rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer betreffende de motiveringsplicht. Tot slot wordt gesteld dat ‘precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven noch uitdrukkelijk noch nauwkeurig worden vermeld maar duidelijk afwezig zijn’ en het bestreden besluit de motiveringsplicht schendt.

1.1. Aangaande het eerste onderdeel : de schending van artikel 1.1.4 en 4.4.12 VCRO

Eerstens moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze zijn middel concreet omschrijft in zoverre het gebaseerd is op een schending van artikel 1.1.4 en 4.4.12 VCRO.

Artikel 1.1.4 VCRO maakt deel uit van 'titel I. Inleidende bepalingen' van de VCRO en betreft niet meer dan een beknopte en eerder algemene toelichting bij het 'doel' van de 'ruimtelijke ordening'.

Gelet op de hoedanigheid van 'inleidende bepaling' enerzijds, en gelet op het feit dat het kwestieuze artikel enkel betrekking heeft op het 'doel' van de ruimtelijke ordening zonder een concrete invulling te geven aan het 'begrip' 'ruimtelijke ordening' (zoals bijvoorbeeld wel het geval is in artikel 4.3.1 § 2 VCRO,) is een concrete toelichting aangaande de opgeworpen schending noodzakelijk.

Dergelijke toelichting ontbreekt evenwel waardoor niet is voldaan aan het voorschrift van artikel 4.8.16 § 3 alinea 2,5°b) VCRO en het verzoekschrift als onontvankelijk moet worden afgewezen.

Artikel 4.4.12 VCRO heeft vervolgens betrekking op de beoordeling van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een bestaande zonevreemde woning, wat in casu evenwel niet aan de orde is.

Ook op dit punt is bijgevolg niet voldaan aan de voorschriften van artikel 4.8.16 § 3 alinea 2,5°b) VCRO waardoor het verzoekschrift als onontvankelijk moet worden afgewezen.

Tot slot moet worden gewezen op de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aangaande de bepaling van artikel 4.8.16 § 3 alinea 2,5°b) VCRO (...).

Het eerste middel moet voor wat betreft het eerste onderdeel dan ook reeds als onontvankelijk worden afgewezen.

Tweedens is de aanvraag, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, niet in overeenstemming met de wettelijke en reglementaire voorschriften nu zij niet enkel een inbreuk uitmaakt op de stedenbouwkundige voorschriften maar ook onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

In eerste instantie moet worden verwezen naar het advies zoals verstrekt in de nota van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar waarin ondermeer wordt gemotiveerd als volgt :

"Deel 1. Wettelijke en reglementaire voorschriften
(...)

Verordening parkeren en bergingen

Het college van burgemeester en schepenen keurde 8 juli 2009 een gemeentelijke verordening inzake parkeerplaatsen en bergingen goed.

Per woongelegenheden dient 1,5 parkeerruimtes/garages voorzien te worden. (af te ronden naar boven)

Voor winkels 1 autostandplaats per 100m².

De parkings dienen in volle eigendom te zijn, op het perceel zelf of binnen een straal van 200 m².

Indien niet voldaan kan worden aan de verordening, kan ontheffing worden verleend door het schepencollege.

(...)

Deel 2. Stedenbouwkundige beoordeling

(...)

Parkeerplaatsen

Conform de verordening dienen op het perceel (of in de omgeving) minstens $3 + 1 = 4$ autostandplaatsen voorzien te worden. Op het perceel zelf is onvoldoende ruimte beschikbaar om deze parkings op een degelijke manier te organiseren.

Het achter elkaar liggen van 2 parkeerplaatsen vormt op zich nog geen probleem.

1 van de 4 parkings dient voorbehouden voor de handelsruimte en dient daardoor goed bereikbaar te zijn.

De manoeuvreerruimte op het perceel is beperkt. Er kan alleen achteruit uit gereden worden hetgeen voor onveilige situaties zorgt.

De aanvraag is niet in overeenstemming met de gemeentelijke verordening op parkeerplaatsen van 8 juli 2009.

Er werd geen ontheffing verleend door het CBS.

Verder wordt de zone voor koeren en hovingen volledig ingenomen door parking, hetgeen niet de bedoeling is.

(...)"

In tweede instantie moet worden verwezen naar het besluit van ons college dat ondermeer als volgt werd gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen 8 juli 2009 een gemeentelijke verordening inzake parkeerplaatsen en bergingen goedkeurde; dat per woongegelegenheid 1,5 parkeerruimtes/garages dient voorzien te worden. (af te ronden naar boven); dat voor winkels 1 autostandplaats per 100m² vereist is;

dat de parkings in volle eigendom dienen te zijn, op het perceel zelf of binnen een straal van 200 m²;

dat indien niet voldaan kan worden aan de verordening, ontheffing kan worden verleend door het college van burgemeester en schepenen;

Overwegende dat conform de verordening op het perceel (of in de omgeving) minstens 4 ($3 + 1$) autostandplaatsen dienen voorzien te worden; dat op het perceel zelf onvoldoende ruimte beschikbaar is om deze parkings op een degelijke manier te organiseren; dat het achter elkaar liggen van 2 parkeerplaatsen een probleem vormt; dat 1 van de 4 parkings dient voorbehouden voor de handelsruimte en daardoor goed bereikbaar dient te zijn;

Overwegende dat de manoeuvreerruimte op het perceel beperkt is; dat er alleen achteruit kan uit gereden worden hetgeen voor onveilige situaties zorgt;

dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de gemeentelijke verordening op parkeerplaatsen van 8 juli 2009; dat er geen ontheffing werd verleend door het CBS; dat verder de zone voor koeren en hovingen volledig wordt ingenomen door parking, hetgeen niet de bedoeling is;

(...)"

In derde instantie moet de aandacht erop worden gevestigd dat verzoeker in zijn beroepschrift zélf erkent en toegeeft dat hij niet kan voldoen aan de voorschriften van de parkeerverordening zoals vastgesteld door het college van burgemeester en schepenen van de stad Peer op 8 juli 2009.

Op pagina 4 laatste alinea van het beroepschrift wordt immers gesteld als volgt :

"...en terwijl het niet mogelijk is te voldoen aan alle voorwaarden van de

parkeerverordening, gelet op het feit dat toen het BPA werd opgesteld in 1997 er nog geen sprake was van enige parkeerverordening;”.

Hiermee erkent verzoeker dan ook dat zijn aanvraag in tegenstelling tot wat hij in de inleidende bepalingen van zijn beroepschrift tracht voor te houden, niet in overeenstemming is met de wettelijke en reglementaire voorschriften.

Het eerste middel moet voor wat betreft het eerste onderdeel dan ook minstens als ongegrond worden afgewezen in zoverre het reeds ontvankelijk zou zijn, quod non.

1.2. Aangaande het tweede onderdeel : artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het materieel motiveringsbeginsel.

Eerstens moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze zijn middel concreet omschrijft in zoverre een inbreuk op de motiveringsplicht wordt opgeworpen.

Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze ons college concreet tekort zou schieten aan de op hem rustende motiveringsplicht wat nochtans een ontvankelijkheidsvoorwaarde uitmaakt in de zin van artikel 4.8.16 § 3 alinea 2,5°b) VCRO .

De door verzoeker gebruikte stijlformule dat ‘precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven noch uitdrukkelijk noch nauwkeurig worden vermeld maar duidelijk afwezig zijn en het bestreden besluit de motiveringsplicht schendt’ kan niet volstaan.

Ook de louter theoretische verwijzingen naar regelgeving, rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer betreffende de motiveringsplicht kunnen niet volstaan.

Ook hier moet worden verwezen naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aangaande de bepaling van artikel 4.8.16 § 3 alinea 2,5°b) VCRO (...).

Het tweede middel moet als onontvankelijk worden afgewezen.

Tweedens moet erop worden gewezen dat in zoverre het middel van verzoeker is gericht tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Peer, het middel eveneens als onontvankelijk moet worden afgewezen.

Zie ter zake de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen : (...)

Het tweede middel moet als onontvankelijk worden afgewezen.

Derdens, in zoverre het middel ontvankelijk zou zijn, quod non, moet het minstens als ongegrond worden afgewezen.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt aangaande de formele motiveringsplicht als volgt: “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 preciseert als volgt : ‘De opgelegde motivering

moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.'

De formele motiveringsplicht houdt in dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, in de beslissing zélf moeten terug te vinden zijn.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat op het vlak van juridische overwegingen, er moet verwezen worden naar de toepasselijke regelgeving of het toepasselijke beginsel van behoorlijk bestuur waarbij met het oog op het precies en duidelijk karakter in beginsel de artikelen van de toepasselijke regelgeving moeten worden vermeld. De administratieve rechtshandeling moet op motieven steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (...).

Ons college kan ermee volstaan te verwijzen naar de motivering zoals opgenomen in zijn beslissing en naar de stukken waar ons college naar verwijst in zijn beslissing en die deel uitmaken van het stukkenbundel.

Volledigheidshalve moet in dit verband ook worden gewezen op de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aangaande de op ons college rustende motiveringsplicht waarin wordt gesteld dat wanneer ons college op basis van artikel 4.7.23, § 1 VCRO uitspraak doet over bij hem ingestelde beroepen tegen beslissingen van het college van burgemeester en schepenen, ons college optreedt als orgaan van actief bestuur en niet als een administratief rechtscollege. De motiveringsplicht die op hem rust, impliceert dan ook niet dat het college, als vergunningverlenende bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden. Wel zal uit de bestreden beslissing moeten blijken op welke met de plaatselijke aanleg en de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen ons college zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen zodat de Raad kan nagaan of bij het nemen van de beslissing werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld en of ons college op grond daarvan in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen (...).

*Ons college heeft voldaan aan de op hem rustende motiveringsplicht.
..."*

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij bijkomend het volgende:

" ...

Verzoekende partij wenst ter kennis te brengen dat de elementen van het dossier sedert het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring enigszins gewijzigd zijn.

Verzoeker wijst vooreerst naar het reglement van de stad Peer, goedgekeurd in de gemeenteraad van 23 december 2009 met betrekking tot een belasting op het ontbreken van parkeerplaatsen (stuk 8).

Er wordt in artikel 1 van dit reglement gesteld dat voor de dienstjaren 2010 tot 2012 ten voordele van de stad een belasting wordt gevestigd op het ontbreken van parkeerplaatsen bij het optrekken van nieuwe gebouwen en bij het uitvoeren van verbouwingswerken, evenals bij uitbreidingen en/of functiewijzigingen naar

woongelegenheden en handelsgebouwen.

Op basis van dit reglement werd bij aangetekend schrijven vanwege de raadsman van verzoekende partij, gericht aan de stad Peer, op 12 april 2011 een ontheffing aangevraagd van de verplichting parkeerplaatsen in te plannen (stuk 9).

In voormeld aangetekend schrijven van 12 april 2011 wordt verwezen naar de beslissing van de deputatie van de Provincie Limburg van 16 februari 2011, waartegen huidige beroepsprocedure aanhangig werd gemaakt.

Er wordt op gewezen dat naar aanleiding van de beslissing van de deputatie van de Provincie Limburg is komen vast te staan dat het voorgestelde project aan alle wettelijke reglementaire voorschriften voldoet.

De beslissing van de deputatie stelt dat de inplanting van het project op deze plaats vanuit ruimtelijk en stedenbouwkundig oogpunt aanvaardbaar is en dat de dichtheid en de woonkwaliteit van het project geëvalueerd werd en positief werd geadviseerd.

Het project voorziet vier parkeerplaatsen in de zone voor koeren en hovingen die moeilijk bruikbaar zijn en voor onveilige situaties zorgen, aldus de bestreden beslissing.

In die omstandigheden heeft verzoeker op basis van de parkeerverordening van de stad Peer een ontheffing gevraagd van de verplichting bijkomende parkeerplaatsen te voorzien, en dit voor twee parkeerplaatsen.

Verzoekende partij kan meedelen dat de stad Peer is ingegaan op dit verzoek bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 6 juni 2011, waarbij werd beslist een ontheffing te verlenen van de gemeentebelasting op het ontbreken van twee parkeerplaatsen.

Hiervoor wordt een vergoeding betaald door verzoeker op basis van het belastingreglement van de stad Peer van € 10.000, hetzij € 5.000 per parkeerplaats overeenkomstig voormeld reglement (stukken 10 en 11).

Er dient dan ook te worden besloten dat dit enige probleem dat de vergunning belette ondertussen is opgelost via het betalen van deze ontheffingsvergoeding.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de vergunning kan worden verleend en dat de raad voor vergunningsbetwistingen het dossier terug kan overmaken aan de deputatie, teneinde vooralsnog een wijzigende beslissing te nemen, welke gunstig is voor verzoekende partij en welke de gevraagde vergunning toestaat.
...

Beoordeling door de Raad

1

Artikel 4.4.12 VCRO dat de verzoekende partij blijkbaar ook geschonden acht, bepaalt dat in alle bestemmingsgebieden de geldende bestemmingsvoorschriften op zichzelf geen weigeringsgrond vormen bij de beoordeling van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een bestaande zonevreemde woning, op voorwaarde dat het aantal woongelegenheden beperkt blijft tot het bestaande aantal. Die bepaling maakt deel uit van de regeling van de basisrechten voor zonevreemde constructies.

De aanvraag van de verzoekende partij is geen zonevreemde aanvraag. Het valt niet in te zien hoe artikel 4.4.12 VCRO in enig verband met de bestreden beslissing kan worden gebracht, laat staan hoe de bestreden beslissing die bepaling zou kunnen schenden.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat de schending van artikel 4.4.12 VCRO wordt aangevoerd.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het decisieve weigeringsmotief steunt op de toets van de aanvraag van de verzoekende partij aan de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening op parkeerplaatsen en bergingen, vastgesteld door de gemeenteraad van de stad Bree van 8 juli 2009 en goedgekeurd bij besluit van 28 augustus 2009 van de verwerende partij (vervolgens: gemeentelijke verordening). Artikel 4 van de gemeentelijke verordening verplicht tot de aanleg van drie autostaanplaatsen per twee bijkomende woongelegenheden. Voor winkels stelt artikel 5 van de gemeentelijke verordening de aanleg van een autostaanplaats per 100 m² vloeroppervlakte verplicht, met een minimum van een autostaanplaats per winkel. Het wordt niet betwist dat met toepassing van de gemeentelijke verordening de aanvraag van de verzoekende partij met de aanleg van vier autostaanplaatsen gepaard moet gaan.

De aanvraag van de verzoekende partij houdt de creatie in van vier parkeerplaatsen achteraan het perceel. In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij evenwel dat er *‘op het perceel onvoldoende ruimte is om deze parkings op een degelijke manier te organiseren’*, dat *‘het achter elkaar liggen van 2 parkeerplaatsen een probleem vormt’* en dat *‘1 van de 4 parkings dient voorbehouden voor de handelsruimte en daardoor goed bereikbaar dient te zijn’*. De verwerende partij vervolgt dat *‘de manoeuvreerruimte op het perceel beperkt is’* en dat *‘er alleen achteruit kan uit gereden worden hetgeen voor onveilige situaties zorgt’*.

Het behoort tot de wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij als vergunningverlenend bestuursorgaan om de feiten te beoordelen. De Raad beschikt ter zake maar over een marginaal toetsingstoezicht en kan zijn beoordeling niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen.

De verwerende partij oordeelt dat, gelet op de geplande schikking van de parkeerplaatsen en de beschikbare oppervlakte, de manoeuvreerruimte op het perceel beperkt is en dat gebruikers van de parkeerplaatsen achterwaarts zullen moeten rijden om de openbare weg te bereiken, wat zij om veiligheidsredenen afwijst. Het getuigt niet van onredelijkheid dat de verwerende partij vereist dat, ook al biedt het perceel plaats voor vier parkeerplaatsen, er nog voldoende manoeuvreerruimte is zodat bestuurders de oprit veilig kunnen verlaten. De vraag of de manoeuvreerruimte wel voldoende is, vergt een appreciatie van de feitelijke gegevens van de aanvraag, en uit de bij de aanvraag gevoegde plannen blijkt niet dat de verwerende partij dat manifest onredelijk heeft beoordeeld. De verzoekende partij reikt ook geen relevante argumenten aan die aantonen waarom dat oordeel onjuist of kennelijk onredelijk is. Het loutere feit dat zij een andere mening is toegedaan, is onvoldoende.

Dat de verzoekende partij met haar aanvraag *‘wil investeren in de beeldkwaliteit van het stadsbeeld door het aanpakken van een te lang bestaande stadskanker’* is niet meer dan een niet ter zake doende opportuniteitsoverweging. Evenmin relevant is de opwerping dat het bijzonder plan van aanleg uit 1997 dateert en dat er op dat ogenblik *‘geen sprake van enige parkeerverordening was’*. Het valt in alle redelijkheid niet in te zien hoe dat afbreuk kan doen aan de toepasselijkheid van de gemeentelijke verordening en aan het in de bestreden beslissing gedane oordeel dat er niet op een veilige manier aan de vereisten van die verordening kan

worden voldaan. Ook het argument dat het niet mogelijk is om een ondergrondse parking te realiseren, mist pertinentie.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat *'in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de gemeentelijke verordening op parkeerplaatsen van 8 juli 2009 (...) terwijl het niet mogelijk is te voldoen aan alle voorwaarden van de parkeerverordening, gelet op het feit dat toen het BPA werd opgesteld in 1997 er nog geen sprake was van enige parkeerverordening'* en nadien herhaalt dat *'(e)r (...) duidelijk (is) voldaan aan alle voorwaarden van het BPA, waarbij het niet mogelijk is te voldoen aan de reglementering van de parkeerverordening'*, lijkt zij zelfs het oordeel van de verwerende partij bij te treden. Alleszins dragen die passages in het middel niet bij tot de weerlegging van dat oordeel.

De verzoekende partij stelt voorts dat er *'(u)it een simulatie blijkt dat er op het terrein plaats is voor minimaal twee volwaardige parkeerplaatsen, waarbij op het terrein gekeerd kan worden zodat er ook vooruit gereden kan worden, waardoor geen onveilige situatie kan ontstaan'*. Welke 'simulatie' zij bedoelt, laat de verzoekende partij in het midden. Bovendien zou die beweerde 'simulatie' enkel maar leren dat er plaats is voor 'minimaal twee volwaardige parkeerplaatsen'. Daarmee is het motief niet weerlegd dat de vier door de gemeentelijke verordening vereiste parkeerplaatsen niet op een veilige manier kunnen worden ingericht. Ook de beweerde omstandigheid dat er 'een grote openbare parking aanwezig is' waarvan er gebruik kan worden gemaakt, mist als kritiek op dat weigeringsmotief iedere relevantie.

Evenmin dienend zijn de bladzijdelange theoretische, niet op de bestreden beslissing betrokken beschouwingen die de verzoekende partij over de motiveringsplicht ten beste geeft.

3.

In de wederantwoordnota voert de verzoekende partij bijkomend aan dat zij van het college van burgemeester en schepenen van de stad Peer, na betaling van een belasting op basis van het gemeentelijk belastingreglement van 23 december 2009 van de stad, een ontheffing van de verplichting voor de aanleg van twee parkeerplaatsen kan verkrijgen en dat daarmee het enige obstakel voor de afgifte van de gevraagde vergunning van de baan is. Los van de vraag of die vergoeding al dan niet effectief is betaald, kan die argumentatie niet worden aangenomen. Het is niet omdat de verzoekende partij *a posteriori* een ontheffing kan verkrijgen, dat daarmee de wettigheid van de bestreden beslissing wordt aangetast.

Het is ook niet aan de Raad om het dossier terug 'over te maken' aan de verwerende partij zodat die opnieuw over de aanvraag kan beslissen. Zoals uit 4.8.3, §1, eerste lid VCRO blijkt, kan de Raad als administratief rechtscollege een bij hem bestreden vergunningsbeslissing maar vernietigen wegens objectieve onwettigheid. De verzoekende partij kan van de Raad niet verwachten dat hij een beslissing vernietigt enkel om de aanvraag terug bij het vergunningverlenend bestuursorgaan te krijgen, zonder dat de onwettigheid van de beslissing wordt aangetoond.

Het middel wordt verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 15 juli 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF, voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Lieselotte JOPPEN

Geert DE WOLF